

CITA MODESTIN:

L'historiador Georg Modestin apunta, molt encertadament, que la bruixeria és un crim imaginari que només pren forma a través de la paraula: la dels acusadors i la de l'acusada, a través de la seva confessió.

Aquesta reflexió, junt amb la idea de que els processos contenen les veus del passat, em sembla d'una gran riquesa dramàtica i escènica i està estretament lligada al teatre. La percepció d'uns fets imaginaris que esdevenen reals a través de la paraula, la idea d'uns cossos, els de les actrius, que encarnen les veus d'aquest passat, em sembla que donen tot el sentit a intentar aquesta aventura teatral.

CITA MARC BLOCH:

“Comprendre és una paraula carregada de dificultats però també d'esperances. És una paraula plena d'amistat. Jutgem massa. És tant fàcil cridar “al paredó”! Mai comprenem suficientment. Qui difereix de nosaltres, sigui estranger o rival polític, passa a ser, quasi necessàriament, una mala persona. Fins i tot per a conduir les lluites inevitables, seria necessària una mica més d'intel·ligència en les ànimes; amb més raó per a evitar-les, si s'està a temps.

(...) La història ha d'ajudar-nos a sortir d'aquest mal tràngol. És una àmplia experiència de varietats humanes, un llarg encontre entre homes. Tant la vida, com la ciència, tenen el major interès en que aquest encontre sigui fraternal”.

Hay dos maneras de ser imparcial: la del estudioso y la del juez. Ambas tienen una raíz común: la honrada sumisión a la verdad. El científico registra, o mejor dicho, provoca el experimento que, quizá, trastocará sus más queridas teorías. Cualquiera que sea el secreto anhelo de su corazón, el buen juez interroga a los testigos sin otra preocupación que la de conocer los hechos tal como fueron. Esto es, para ambos, una obligación de conciencia que no se discute.

Sin embargo, llega un momento cuando los caminos se separan. “¿De quién es la culpa o el mérito?”, dice el juez. El científico se conforma con preguntar “¿por qué?” y acepta que la respuesta no sea sencilla.

J. ELIOTT

La funció social de l'historiador és desmitificar la història.

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

DIANE PURKISS

La historiadora Diane Purkiss ens recorda que, si som nets d'algú, és dels acusadors. I que si veiem la gent d'aquell passat com uns sonats que perseguien per sadisme, és molt fàcil no adonar-nos de l'essencial: com de comú és per l'ésser humà assenyalar a algú com el culpable.

CITA ÁNGEL VIÑAS

En esta investigación, como en muchas otras, cuando se intenta responder a una pregunta se abre un interrogante, y luego otro, y luego otro... Hay dos cosas que yo he aprendido a lo largo de los años. Primero, el pasado no existe, ha desaparecido. Segundo, no se puede reconstruir. Lo que se puede es hacer exploraciones de ciertas vetas del pasado, aquellas de las cuales hay evidencias. No hay historia definitiva.